

A decorative border surrounds the page, featuring intricate swirls and various sweets. At the top right, there's a lollipop and a candy. At the bottom left, a slice of citrus fruit on a stick and another candy are visible. The background is a light, textured grey with small star-like sparkles scattered throughout.

Hoofdstuk 1

‘Kom naar beneden, Eline!’ riep Robin boos.

‘Wat ben je daar eigenlijk aan het doen?’ vroeg Charlie.

De treden onder Elines sneakers piepten en kraakten toen ze over de balustrade leunde. Wat kon je toch ontzettend ver kijken vanaf de toren van de Suikerbuiken!

‘Gewoon een beetje lol maken!’ riep Eline terug. Ze boog nog een stukje verder voorover, gleed met één hand weg en hapte geschrokken naar adem. Een golf van opwinding ging door haar heen. Dat had maar een haartje gescheeld! Van opluchting schoot ze in de lach.

‘Nu is het genoeg geweest,’ vond Charlie en ze beende de trap op.

Eline stak haar armen naar haar uit. ‘Charlie, laten we het dak op klimmen!’

Charlie pakte haar bij de arm. ‘Geen denken aan.’

‘Flauw, hoor,’ mokte Eline.

Met tegenzin liet ze zich door Charlie de trap af dirigeren. Eenmaal beneden gebeurde er

iets wonderlijks in haar hoofd. Alle drang naar avontuur verschrompelde en – poef – was het volgende moment verdwenen.

Ze knipperde met haar ogen en staaarde haar vrienden verbaasd aan. ‘Wat is er gebeurd?’

‘Die mega-ellendige Durfal-knallers!’ schold Charlie. ‘Die hebben je helemaal gek gemaakt. Dat had niks meer met durven te maken.’

‘Het zijn Dappere Dadelkrakers,’ corrigeerde Robin haar. ‘Ik kon toch ook niet weten dat Eline daardoor een trapezeact zou gaan doen.’

Eline krabbelde op haar hoofd. Er was inderdaad iets geweest...

Verdwaasd keek ze naar de toren met de wenteltrap die naast het huis van de Suikerbuiken stond. Ze was hier nu al drie weken kind aan huis, maar nog altijd niet uitgekeken. Het was zo’n heerlijk samengeraapt zootje! De gevel was in verschillende kleuren geschilderd, de schoorsteen leek wel een kromme hoed en door de vele ornamenten deden de ramen aan gebakjes denken. Het was gewoon magisch!

Charlie zwaaide met haar hand voor Elines gezicht. ‘Hallo! Alles goed met jou?’

‘Ja, helemaal top,’ zei Eline haastig.

‘Ik dacht echt dat het leuker zou zijn om een snoepje te testen dan de hele tijd met onze neus in die saaie boeken te zitten,’ zei Robin beteuterd. ‘Sorry, Eline.’ Hij snoerde het fluweelrode zakje met de Dappere Dadelkrakers dicht. ‘Ze zijn misschien een beetje te sterk geworden – genoeg magie voor vandaag.’

‘Ja, beter van wel.’ Eline glimlachte. ‘Toch was het leuk om ze te proberen. Ik voelde me echt dapper en was nergens meer bang voor.’

‘Het lukt m’n ouders vast wel om een beter recept te maken,’ antwoordde Robin.

‘Dat is wel te hopen nu ze hun suikerwerkersvergunning weer hebben, want anders is straks heel Belony de weg kwijt van de magische bijwerkingen,’ zei Charlie. ‘Als mensen een briefje aan de wensboom hangen omdat ze hulp nodig hebben, moeten ze op de opvolgers van Madame Picot kunnen vertrouwen, dus op jullie.’

‘Tot nu toe is alles toch goed gegaan?’ zei Robin.

‘Ja, op de chaotische Suikerbuik-manier,’ grapte Eline.

Ze moesten alle drie lachen en liepen terug naar binnen. In de huiskamer kwamen ze Juna tegen, Robins oudere zus. Ze had een leeg bordje in haar hand en keek vol afgrijzen naar de boeken die verspreid door de kamer lagen.

‘Hallo, Juna,’ zei Eline.

‘Hallo,’ mompelde Juna. Normaal gesproken was het oudste Suikerbuik-zusje een en al vrolijkheid, maar nu leek ze tamelijk slechtgehumeurd te zijn, met haar haar in de war en een grote mayonaisevlek op haar shirt. Geërgerd keek ze naar Robin. ‘Ik moest alleen even in de keuken zijn, maar deze bende kun je gewoon niet negeren. Het lijkt wel alsof er een bom is ontploft!’

‘Nou en?’ zei Robin. ‘Zo kan ik het beste leren.’

‘Leren? Jullie waren toch buiten? Wat deden jullie daar?’

‘We hebben alleen een beetje afleiding gezocht om ons

hoofd leeg te maken,' zei Eline. 'Het is niet te geloven hoeveel theorie je erin moet stampen voor jullie suikerwerkersexamens. En het is zulk mooi weer.'

Charlie grijnsde. 'Ja, zelfs Eline had geen zin meer, en die is dol op leren.'

Juna trok sceptisch een wenkbrauw op. 'Een korte pauze is natuurlijk oké,' zei ze, waarna ze zich weer tot Robin richtte. 'Maar jij neemt je examen niet serieus. Dat van die pauzes hoor ik nu al de hele week!'

Robin trok een boos gezicht. 'Helemaal niet!'

Juna deed alsof ze hem niet hoorde. 'Terwijl jij een makkie hebt,' zei ze zuchtend. 'De eerste drie examens zijn alleen maar theorie, daar kun je niet veel fout aan doen. Maar ik moet binnenkort al het eerste praktijkexamen afleggen.'

'Robin heeft echt hard zitten leren,' schoot Eline hem te hulp.

'Hij kent al superveel uit z'n hoofd,' voegde Charlie eraan toe.

'Dat zal best,' zei Juna koppig, 'maar ik denk...'

'Boeit me niet wat jij denkt!' stootte Robin uit. Kwaad beende hij de gang in en liep hard stampend de trap op.

Juna rolde met haar ogen en slenterde de keuken in.

'Soms denk ik wel eens dat er hier iets in de lucht zit wat je steeds gekker maakt, hoe langer je het inademt,' zei Charlie hoofdschuddend.

'Welnee,' antwoordde Eline, 'het komt gewoon door die suikerwerkersexamens.'

'Maar de Suikerbuiken willen dat toch zelf,' mopperde Charlie.

Eline gniffelde. 'Gek worden?'

'Wonderen doen,' zei Charlie.

'Met wonderen heeft uit je hoofd leren niks te maken,' zei Eline. Het ging hier tenslotte om magie! Wie wilde er nu met zijn neus in de boeken zitten als je in plaats daarvan goede daden kon verrichten? Eline voelde dat haar buik begon te kriebelen van opwinding. 'Denk eens aan alle recepten die Juna en Robin ooit kunnen uitproberen. En wij zouden met Robin de snoepjes kunnen testen!'

'Liever niet,' zei Charlie meteen. 'Met magie gaat er altijd iets mis.'

Eline wist niet zo goed wat ze daarop moest zeggen. 'Ben je nog kwaad over die Dappere Dadelkrakers?' vroeg ze en ze keek Charlie verontschuldigend aan.

Pruilend schoof Charlie haar onderlip naar voren. 'Ik vond het saai om Robin urenlang te overhoren in de huiskamer. Ik had liever iets gewoons met jullie gedaan.'

Elines slechte geweten meldde zich. Het was niet vreemd dat Charlie zo reageerde. Ze was een tijdje vervloekt geweest nadat ze een stukje magische chocola had gegeten en had allerlei rare symptomen gekregen.

'Sorry,' zei Eline zachtjes. 'De volgende keer gaan we iets doen wat zo doodgewoon is dat je alleen nog maar kunt gapen van verveling, zoals bij Engels.'

Charlie grijnsde. 'Alsjeblieft niet! Liever iets leuks, zoals naar de film gaan.'

'Afgesproken!' zei Eline. 'Op m'n erewoord als jouw beste vriendin!'

'Top!'

Het volgende moment kwam Robin de trap af stomme-

len. ‘Komen jullie? Nu m’n ouders nog weg zijn, kan ik jullie de geheime kamer laten zien.’

‘Is hier een geheime kamer?’ vroeg Eline. Dat klonk spannend!

‘Het zou te veel in het oog lopen als we die hele magische mikmak in de toren zouden verstoppen,’ zei Robin. ‘Ik heb er nog een boek uit nodig. Dus, gaan jullie mee?’

Eline keek Charlie aan, hield haar hoofd scheef en glimlachte. Ze hoefde Charlie helemaal niet te vragen of dat oké was, want Charlie begreep haar ook wel zonder woorden. Ze knikte naar Eline.

Geheime kamer, *here we come!*

‘Bewaar je daar je magische choco-actiefiguren dat je zo staat te trappelen?’ zei Charlie plagend tegen Robin toen ze achter hem aan de trap op liepen. Robin leek inderdaad nogal onrustig.

‘Misschien maak ik wel een chocoladefiguur van jou!’ kaatste hij terug.

Eline glimlachte. Die twee moesten ook altijd kibbelen.

Ze kwam als laatste boven. ‘Het ziet er hier heel normaal uit,’ mompelde ze.

Het huis van de Suikerbuiken had meerdere verdiepingen, maar op deze was ze voor het eerst. Eigenlijk had ze een griezelige ruimte vol spinnenwebben en oude rommel verwacht, zoals in Bitterzoet, de meest magische plek in heel Belony. De voormalige winkel van Madame Picot, de eerste suikerwerker, trok drommen bezoekers die afkwamen op de oude chocoladeketels en -vormen. Die zag ze hier niet – het was een doodgewone verdieping met schilderijen aan de muren en deuren aan weerszijden.

‘Waar is die geheime kamer dan?’ vroeg Charlie.

‘Als iedereen die zomaar kon vinden, zou hij niet meer geheim zijn!’ bromde Robin.

‘Wijs ons dan de weg, o grote brombeer,’ zei Charlie.

Robin draaide zich om, liep naar een van de schilderijen, waarop een zuurstok was afgebeeld, en trok het opzij. Erachter zat een zwart kluisje, waarop een sierlijke stond. Robin toetste een code in en het deurtje zwaaide open.

‘Cool, er zijn hier echt veel verstopplaatsen!’ zei Eline.

‘De code is Arthurs verjaardag, hè? Omdat hij van jullie de knapste is, natuurlijk.’ Charlie klonk dromerig. Ze was niet de enige die verkikkerd was op Robins vijftienjarige broer. Heel veel meisjes vonden hem zoooo’n lekker ding!

Eline vond Arthur best leuk, maar begreep al die heisa om hem niet. ‘Omdat hij de knapste is?’ herhaalde ze geamuseerd. ‘Dat slaat nergens op.’

‘Hoe weet jij wanneer Arthur jarig is?’ vroeg Robin.

‘Och,’ draaide Charlie eromheen, ‘veel mensen weten dat.’

Vast iedereen uit de Arthur-fanclub, dacht Eline grijnzend. ‘Hoe komen we nou in die geheime kamer?’ veranderde ze van onderwerp.

Robin pakte een doorzichtig zakje met piepkleine sleuteltjes uit het kluisje. Ze waren kristalkleurig, alsof ze uit pure suiker waren gesneden. ‘Deze zijn gemaakt van Stuif-in-Suiker. En het is de enige manier om in de geheime kamer te komen. Jullie moeten er dus eentje opeten.’

Charlie zuchtte. 'Vooruit dan maar. Van deze weet je wat ze doen, toch?'

Robin trok het zakje open. 'Yep, nul risico!'

Nadat ze alle drie een suikersleuteltje in hun mond hadden gestopt, wees Robin rechts van hem op de muur. 'Ogen dicht en dwars erdoorheen!'

'Je wilt dat we net als bij Harry Potter door de muur rennen?' vroeg Eline.

'Gewoon gáán, jullie zullen wel zien.'

En met die woorden verdween Robin door de muur.

Hoofdstuk 2

De geheime kamer deed zijn naam alle eer aan: hij was geheim en het was een kamer. Door twee kleine raampjes viel licht naar binnen. Veel ruimte was er niet, alles stond vol. Aan de muren waren planken bevestigd, die doorzakten onder het gewicht van dikke boeken en flesjes en glazen potten met verschillende ingrediënten. Sommige hadden een wonderlijke kleur en gaven zelfs licht.

'Dit is vast niet waar jullie het snoep maken, toch?' vroeg Eline.

'Nee, we slaan hier alleen allerlei spullen op,' zei Robin. Hij liep naar een van de planken en zocht een tijdje naar het juiste boek.

'En waar maken jullie het snoep dan wel?' informeerde Charlie. 'Of trekken jullie net als bij Doornroosje de luiken dicht om te bakken en magische dingen te doen?'

'Haha, nee hoor. We hebben een geheime snoepkeuken.' Meer zei hij er niet over.

Elines aandacht werd getrokken door een vitrine die tussen de twee raampjes in stond en waarin verschillende keukenbenodigdheden lagen. Om precies te zijn twee pollepels, twee gardes en iets wat eruitzag als een soort paletmes voor de versiering van taarten. Eén plekje was leeg. Nieuwsgierig liep ze ernaartoe. Toen zag ze de ingegraveerde namen van alle Suikerbuiken onder de verschillende voorwerpen.

‘Zijn deze voor het maken van snoep?’ vroeg ze.

Charlie kwam naast Eline staan. ‘Waarom liggen die achter slot en grendel?’

‘We mogen onze pon alleen onder toezicht gebruiken,’ zei Robin. ‘Iedere suikerwerker krijgt zijn magische instrument vlak na zijn geboorte. De pons zijn heel belangrijk voor ons, daarmee kunnen we onze magie bedrijven.’

Een magisch instrument, wauw! Een blij gevoel maakte zich van Eline meester. Echt gaaf dat zoiets bestond. Daarvoor zou ze meteen haar hockeystick inruilen!

Charlie moest lachen. ‘Waar is pon de afkorting van? Praten over niets? Wie heeft dat bedacht? Heer Volde-mort? Grappig hoor!’

Eline boog zich voorover om de pons beter te kunnen bekijken. ‘Jeetje, Charlie, zie je dan niet dat dit iets bijzonders is? De steel van die ene pollepel heeft goudbeslag en dat aan de onderkant... dat is echt cool! Een soort suikerkristal!’ Die pon was van Robin, zo bleek uit de naam eronder.

‘Nou ja, oké... ze zien er heel mooi uit,’ mompelde Charlie.

‘Dat zijn ze ook!’ zei Robin knorrig. ‘Terwijl ik er soms

helemaal niet zo trots op ben om er eentje te hebben...’ Terneergeslagen drukte hij het boek tegen zijn borst.

‘Je zit je weer zorgen te maken, hè?’ vroeg Eline begripvol.

Toen ze samen op zoek waren geweest naar de Zoete Tovenaars om Charlie van de vloek van de magische chocola te bevrijden, had Robin hun al toevertrouwd dat hij erg worstelde met zijn magische talent. Daar zat namelijk een nogal grote verantwoordelijkheid aan vast, waartegen hij zich meestal niet opgewassen voelde.

‘Ik dacht dat de druk minder zou worden zodra m’n ouders de suikerwerkersvergunning hadden en niet meer stiekem snoepjes hoefden te maken,’ zei Robin, terwijl hij bedrukt naar de vloer keek. ‘Ze zijn daar ook heel blij mee, maar het betekent niet dat ik geen suikerwerker meer ben en ze hebben nog altijd verwachtingen van me. Nu die examens voor de deur staan, ben ik bang dat ik ga zakken. Ik ben nu eenmaal geen Juna.’

‘Nee, dat klopt,’ zei Eline, ‘maar je doet op jouw manier net zo hard je best. Charlie en ik hebben alle vertrouwen in je. Je gaat het halen.’

Treurig liet Robin zijn hoofd hangen. ‘Maar kijk dan naar Juna! Zij is zó slim en al voor drie examens geslaagd, als een soort genie in de magie. En ik ga straks natuurlijk af als een gieter.’

Charlie deed een stapje naar voren en gaf Robin een duwtje tegen zijn arm. ‘Geloof me, zo gaat het met tekenen ook. Ik denk altijd dat ik slechter ben dan de rest, maar bij beeldende vorming heb ik geleerd dat iedereen ergens goed in is. Misschien dat jij niet uitblinkt in din-

